

עמ"ת (תל אביב) 84604-07-25 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 84604-07-25 נ' (עציר) מדינת ישראל נ' 01 אוגוסט 2025
פלוני תושב אי"ש

לפני כב' השופט דורון חסדאי
העוררת
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד

נגד
המשיב
פלוני (עציר) תושב אי"ש - בהיוועדות חזותית
ע"י ב"כ עו"ד רמזי סקיס

נוכח מתורגמן לשפה הערבית מר אמיר נצר

החלטה

1. בפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופטת נ. בליקשטיין שחורי) מיום 29/7/25, בתיק מ"ת 12140-06-25 (להלן: "**ההחלטה**"), במסגרתה הורה על שחרורו של המשיב בתנאים.

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק ואיומים (ריבוי עבירות). בד בבד הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, תוך שבבקשה צוין כי לחובת המשיב 4 הרשעות קודמות בין השנים 2016-2021 בעבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל ועבירות ממניע גזענות או עוינות כלפי הציבור, והחזקת סכין וניסיון השחתת גוף.

כן צוין כי בתפ"ח 33819-12-15 הורשע המשיב בביצוע עבירות כנגד בטחון המדינה וזאת בהיותו בן 15 והוא נדון ל-14 חודשי מאסר בפועל (ר' סע' 5-4 לבקשת המעצר).

3. ביום 10.7.25 התקיים דיון בתיק המעצר, בפני כב' השופט ב. הירשל דורון, במסגרתו טענו הצדדים לעניין קיומן או אי קיומן של ראיות לכאורה ובאשר לכשרותו המשפטית של המשיב. בית המשפט בהחלטתו עם תום הדיון, ביקש לעיין בחומר החקירה ולשקול את הטענות המשפטיות שהועלו בדיון, וההמשך נקבע ליום 20.7.25.

4. ביום 20.7.25 ניתנה החלטת בית המשפט אשר מצא ככל שהדבר נוגע לעבירת האיומים לקבל

חלק מטיעונו של ב"כ המשיב. לדברי בית המשפט עליו לבחון האם האמירות המטרידות שנאמרו בשיחות (המפורטות בסע' 4 לכתב האישום) עולות לכדי "איומים". לעניין זה, הפריד בין בית המשפט בין האמירות שנאמרו למוקדן המשטרתי המצוטטות לבין הדברים שאמר לשוטרי הסיוע לאחר שנעצר, כאמור בסעיף 6 לכתב האישום.

5. בית המשפט קמא מצא כי ביחס לאמירות שנאמרו למוקדנים המפורטות בכתב האישום, נראה שהן מטרידות בתוכן, אך ספק אם עונות על יסודות עבירת האיומים כאמור בסע' 192 לחוק העונשין. (ר' בהרחבה סע' 19-15 להחלטה).

6. באשר לדברים שנאמרו לשוטרי הסיוע, מצא בית המשפט כי האמירות עולות לכדי איומים (ר' בהרחבה סע' 21-20 להחלטה).

7. בית המשפט אף מצא בהקשר האמירות שנאמרו כלפי השוטרי, להתייחס להערת השוטרי לפיה "הנ"ל נשמע שהוא לא בריא בנפשו או תחת השפעה של סם כלשהו" (ר' סע' 22 להחלטה). בית המשפט מצא דברים אלה של השוטרי תימוכין בחו"ד של חדר המיון הפסיכיאטרי, לרבות בחו"ד מיום 3.6.25 המתארת כי בשתן נמצא **THC** ובחו"ד מיום 8.6.25 נאמר כי הרושם המתקבל הוא שהמשיב נמצא במצב פסיכוטי עם מחשבות שווא. כנ"ל גם בחו"ד מיום 17.6.25, לפיה קיים רושם למצב פסיכוטי הליוצנטרי פעיל. (ר' סע' 24)

8. בית משפט קמא אף ציין כי, חוות הדעת שניתנו במהלך האשפוז מעלות ממצאים אחרים לעניין הכשרות, אך ציין כי עבירת האיומים היא עבירת כוונה וחו"ד הפסיכיאטריות לצד דברי השוטרי, באשר למצבו של המשיב בעת מעצרו, יש בהן כדי להקרין על רכיב הכוונה הפלילית (ר' סע' 25).

9. בסופו של יום בא בית משפט קמא לכלל מסקנה כי אין תשתית ראייתית בנוגע לעבירות האיומים שהושמעו כלפי המוקדן, או ככל שהדברים נוגעים לעבירת האיומים שהושמעה כלפיו השוטרי קיים בה **כרסום** הנשען על מצבו של המשיב בעת מעצרו.

ביחס לעבירת השב"ח, נקבע שאין מחלוקת שקיימת תשתית ראייתית.

10. בדיון שהתקיים ביום 20.7.25, ולאחר שהובאה בפניהם החלטת בימ"ש דלעיל, ביקש ב"כ המשיב דחייה קצרה כדי לבחון את האפשרויות העומדות לפניו. ב"כ העוררת ביקש לעצור את המשיב עד לתום ההליכים. בנסיבות העניין נדחה הדיון להמשך ליום **29.7.25**.

11. בדיון שהתקיים ביום 29.7.25 נתבקש בית משפט על ידי המשיב לקבוע תנאי שחרור, לאור העובדה שתקופת מעצרו עד להיום יכולה לגלוש מעבר לעונש הצפוי לו וכי אין מחלוקת שמצבו הנפשי של המשיב אינו שפיר, גם אם יקבע שהוא כשיר לעמוד לדין.

12. ב"כ העוררת ציין בדיון כי כעולה מהחלטת בית המשפט קמא, קיימות בתיק שתי עילות מעצר, בדמות מסוכנות והימלטות והוא אף הפנה לעברו של המשיב (ר' עמ' 11 לפרוטוקול).

13. בית משפט קמא, כב' השופט י. בליקשטיין שחורי ציין בהחלטתו את החלטת בית המשפט המפורטת מיום 20.7.25 ואת אשר נקבע בה. בית משפט התייחס להלכה לפיה גם מקום שמדובר בשב"ח יש לבחון חלופת מעצר. התייחס לסעיף 6 לכתב האישום, לפיו היה זה המשיב עצמו שניגש לשוטרים ואמר בפני השוטרים שאינם מגובים במבחן המציאות, כאשר לעצם אמירתו בנסיבות הנפשיות בהן שהה המשיב, התייחס בית המשפט בהחלטתו מיום 20.7.25. בסופו של יום, מצא בית המשפט ובשים לב שהעבירה המרכזית נעשתה שעה שהמשיב היה בן 15, כי ניתן להסתפק בתנאי שחרור מכבידים יותר. (ר' עמ' 12 לפרוטוקול).

14. על החלטה זו בא ערר העוררת.

15. בכתב הערר נטען בין היתר ובתמצית, כי השאלה המונחת לפתחו של בימ"ש הינה מצומצמת והיא, האם המשיב שהינו תושב זר, הנושא בעבר פלילי בטחוני משמעותי, לצד מהות המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, עונה על התבחינים שנקבעו בהלכה הפסוקה ודינו שחרור (ר' סע' 4).

16. העוררת אף מתייחסת לעברו הפלילי של המשיב אשר לדבריה מגלם פוטציאל של פגיעה בשלום הציבור. (ר' סע' 8-10). ובנסיבות העניין, סבורה היא כי יש מקום להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים (ר' סע' 12-13). העוררת אף סבורה כי קביעות בית משפט קמא, ביחס לעבירת האיומים שגויות וכי שאלת קיומו של היסוד הנפשי, דינה להתברר במסגרת התיק העיקרי (ראה סע' 16).

17. בדיון שהתקיים טענו באי כוח הצדדים, כל אחד בתמיכה לעמדת שולחו, כמפורט בעמודים 1-3 לפרוטוקול.

18. במהלך הדיון הובהר לבית המשפט כי "האיומים" בהם מואשם המשיב הינם אלה אשר פורטו בסעיפים 4 ו-6 לכתב האישום.

19. נקבע כי בשלב זה של דיון יש לבחון את הראיות בתיק בצורתן הגולמית בלבד. לאחר בחינת הדברים המפורטים בסעיף 4 לכתב האישום, באתי אף אני לכלל מסקנה כי החלטת בית משפט קמא מיום 20.7.25 ביחס לאמירות אלה שכוונו למוקדנים, מקובלת עלי והינה סבירה. אמנם הדברים מטרידים ותמוהים, אך לכאורה לא נראה שהם מהווים איומים של ממש.

20. ביחס לדברים שפורטו בסעיף 6 לכתב האישום, נראה לכאורה, כי אכן מדובר באיום, אך לא ניתן להתעלם מדברי השוטר במעמד זה, אשר התרשם כי המשיב אינו בריא בנפשו, או שהוא תחת השפעה של סם כלשהו.

21. סעיף 21 (ב)(1) לחוק המעצרים מורה, כי בית המשפט לא יצווה על מעצר חרף קיומה של עילת מעצר אלא אם כן **"לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שיחרור בערובה ותנאי שיחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה"**.

22. הפסיקה עמדה לא אחת על הזיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת מעצר, כאשר בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם קיימת **"מקבילית כוחות"** (ר' בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.2011)). ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר, ולהיפך (ר' בש"פ 2998/14 איסאקוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.5.14)).

23. זאת ועוד, בפסיקה נקבע כי, ככלל, כאשר נאשם מתגורר בתחומי האזור קם חשש ממשי להימלטות, ואולם, אין בית המשפט פטור מבחינת המקרה (ר' בש"פ 11109/03 שקארנה נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 350; בש"פ 6538/14 מוחמד אל מהר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.10.14)).

כן נקבע נקבע כי השאלה האם קיימת אפשרות שחרור לחלופת מעצר תלויה בנסיבות המקרה" (ר': בש"פ 10418/08 טאלאקה נ' מדינת ישראל, (15.12.2008) (שם, פסקה י); בש"פ 3952/14 נעאלוה נ' מדינת ישראל, (16.6.2014) (שם פסקה 16)).

24. בבש"פ **קונדוס** לעיל, נקבעו השיקולים העיקריים שראוי שינחו את בית המשפט, שעה שנדרש להכריע בשאלת שחרורו בתנאים מגבילים של נאשם תושב האזור, נקבע בין היתר כי:

"נקודת המוצא לדיון הינה חוק המעצרים, המורה בסעיף 21(ב)(1) כי גם לאחר שנמצא כי קיימות תשתית ראייתית לכאורית ועילת מעצר, לא יעצר הנאשם אם ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך שחרור בתנאים מגבילים, שפגיעתם בחירות פחותה יותר. בחינה זו נעשית בכל מקרה על פי נסיבותיו. לאמור, גם בדיון בעניינם של נאשמים תושבי האזור מונחים על כפות המאזניים אותם ערכים וזכויות[...]"

כאשר מדובר במי שאין לחובתו עבר פלילי מכביד - ובכלל זה כאשר אין מדובר במי שלחובתו הרשעות רבות קודמות בעבירות של שהיה בישראל שלא כדין, וכאשר העבירה היחידה המיוחסת לו היא של שהיה בלתי-חוקית בישראל, אני סבורה כי ניתן להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור, ולהבטיח את ההתייצבות לדיון בהפקדה כספית ובערובות כספיות משמעותיות (ראו למשל:

בש"פ 9193/99 הנ"ל; בש"פ 1023/97 אלאטרש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.2.97)). ככל שמדובר במי שביצע עבירות חמורות יותר לצד הכניסה שלא כדין לישראל; ככל שמדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד; וככל שמדובר במי ששחרר בעבר בערובה, לא התייצב למשפטו ובהמשך נעצר שוב בגין שהיה בלתי חוקית בישראל, בין אם לצד עבירות נוספות, בין אם כעבירה עצמאית - יקשה להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור...".

(ר' גם: בש"פ 3952/14 נעאלואה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.6.14 פסקה ח).

25. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

26. פתח דבר יצוין כי בכתב הערר לא טענה העוררת לעניין קביעת בית המשפט קמא בהחלטה מיום 20/7/25, כי קיים כרסום בתשתית הראייתית הנוגעת לאיום מושא סעיף 6 לכתב האישום, וכי המדובר במסקנה שגויה ולספק שהוטל ביחס ל'איומים' מושא סעיף 4 לכתב האישום.. היסוד הנפשי הנדרש לעבירת האיומים ראוי לו אכן שיבחן במסגרת ההליך העיקרי (ר' בש"פ 3526/13 **כאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.5.13). על כל פנים קביעת בית המשפט קמא לעניין 'עוצמת הראיות' ביחס לעבירות האיומים והכרסום, עומדת על כנה.

27. כפי שהובהר מעלה, גם שעה שבפנינו נאשם בעבירת שב"ח, על בית משפט לבחון האם ניתן להורות על שחרורו בתנאים, תוך בחינת כל השיקולים הנדרשים, לרבות החשש מהימלטות.

28. העוררת ממקדת טיעונה במסוכנותו של המשיב כפי שמקבלת ביטוי בעברו הפלילי. לדבריה "**...עברו הביטחוני...במהותו מגלם פוטנציאל של ממש לפגיעה בשלום הציבור**" (שם, סעיף 9 לכתב הערר).

29. לאחר עיון בתדפיס המידע הפלילי של המשיב ובזיקה להלכת **קונדוס** לעיל, סבורני כי אין מקום לשלול מהמשיב שחרור בתנאים מגבילים, על רקע זה שמדובר לכאורה במי שלחובתו "**עבר פלילי מכביד**". המעשים המיוחסים למשיב בגדרי כתב האישום כאן אינם מן החמורים, בשים לב גם לנאמר בחוות הדעת הרפואיות מחודש יוני 2025, באשר למצבו הנפשי.

30. עיון בתדפיס מלמד כי המשיב הורשע בפעם האחרונה בחודש דצמבר 2021 בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק. לפני כן, בעברו הרשעות בגין כניסה לישראל שלא כחוק **בלבד** מחודש יולי 2021 (בית משפט השלום (עכו)) ומחודש אוקטובר 2019 (בימ"ש שלום (חדרה)).

31. בשנת 2016 (בבית משפט המחוזי (באר שבע)) הורשע המשיב בעבירת שב"ח, ניסיון השחתת

גוף, החזקת סכין שלא כדין ועבירות ממניע גזענות ונגזר עליו מאסר בפועל לתקופה של **14** חודשים. העבירות נעברו בסוף שנת **2015** עת היה המשיב קטין בן כ-**15**.

32. תדפיס המידע מלמד כי מאז שנת **2015**, **לא** נעברו ע"י המשיב כל עבירות אלימות, רכוש או סמים, ועבירת השב"ח האחרונה היתה בשנת **2021**. סבורני נוכח כל האמור לעיל כי אין מדובר במי שנשקפת ממנו מסוכנות לציבור ברף הגבוה בפועל או בכוח.

33. ובאשר לחשש להימלטות מאימת הדין, זהו חשש מובנה ומוכר הנלקח בחשבון עת בית המשפט נדרש לשחרור שב"ח בתנאים [ר' הפסיקה שהובאה לעיל]. וראוי שהתנאים - ככל שימצא לשחרר - יהיו מתאימים למקרה הקונקרטי.

34. **בנסיבות העניין מצאתי לעבות את תנאי הפקדת המזומן שנדרש המשיב להפקיד כאמור בסעיף 1 להחלטה בית המשפט קמא, כך שיופקד סך של 10,000 ₪, כתנאי לשחרורו. יתר תנאי השיחרור שנקבעו ע"י בית המשפט קמא, נותרים על כנם.**

35. **בהינתן כל האמור לא מצאתי טעם מבורר להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא מיום 29/7/25, ולפיכך ובכפוף לאשר נקבע בסעיף 34 לעיל, הערר נדחה.**

36. **בשים לב ליום ושעת מתן ההחלטה, הנני מעכב כניסתה של החלטתי זו לתוקף עד יום 5/8/25 שעה 13:00, על מנת לאפשר לעוררת לערער על החלטתי זו.**

עד אז ישהה המשיב במעצר עד החלטה אחרת.

37. **מיד שתגובש החלטה אצל העוררת ביחס להחלטה זו, תודיע היא על כך לב"כ המשיב באופן מיידי.**

ניתנה היום, ו' אב תשפ"ה, 31 יולי 2025, במעמד המשיב בהיוועדות חזותית, ובא כוחו.

דורון חסדאי, שופט

חתימה